

hos det Slags Handlende. Hvad angaar de Personer, der skulle foretage Undersøgelserne, hvorom der jo handles i § 2, bliver man i første Stykke for de smaa Kjøbstæders Vedkommende staaende ved, at Undersøgelserne overlades til det executive Politii og til Sundhedskommissionerne, og Undersøgelserne kunne, staar der, foretages af ethvert Medlem af Sundhedskommissionen, hvormod der i Kjøbstæder med over 5,000 Indbyggere skal bestilles særlige Embedsmænd — eller hvad man skal kalde dem — som udelukkende vælges og blive lønede for at varetage et saadant Hverv. Min ærede Kollega her lige over for fra Korsør (Rump) er ikke ganske tilfreds med disse Bestemmelser, idet han mente, saa vidt jeg forstod ham, enten at der skulde ogsaa i de mindre Kjøbstæder ansættes en saadan sanitær Embedsmand, eller at man i alt Fald kunde tage en af Byens Beboere, der havde noget Kjendskab dertil, f. Ex. Apothekeren, og lønne ham for at foretage disse Undersøgelser. Jeg kan ikke være enig med ham deri; thi at tage en Mand, som udelukkende skulde lønnes af Kommunens Kasse for at foretage disse Undersøgelser i en lille Kjøbstad, vilde blive altfor kostbart, og vil man paa den anden Side tage en af Byens Beboere, vil han, selv om det er en Mand, der har nogle Kundskaber i kemi, f. Ex. Apothekeren, aldeles ikke staa anderledes end ethvert Medlem af Sundhedskommissionen. Vil man derfor benytte en saadan Mandes særlige Kundskaber, kan man jo vælge ham ind i Sundhedskommissionen. Jeg tror, at vi i de smaa Byer, hvor der ikke er pekunier Gøne til at gjøre Mere, maa nøies med, at Politiet, saavidt muligt i Overensstemmelse med Sundhedskommissionen, hvori jo Politimesteren er Formand, lader gennem dennes enkelte Medlemmer jævnlige foretage Undersøgelser, og naar man da er i Tvivl om Værens Beskaffenhed, kan man vistnok i mangfoldige Tilfælde gaa til Apothekeren i Stedet for den langt kostbarere Bei, som det jo vil være at gaa til Laboratoriet i Kjøbenhavn. Den Tvivl, det ærede Medlem havde med Hensyn til Udredelsen af Udgifterne, skal jeg ikke gaa videre ind paa, men kun sige, at det forekommer mig at følge af sig selv, i Modsigning til hvad der staar i Lovforslaget, at de mindre Kjøbstæder ikke kunne blive delagtige i at betale de sanitære Embedsmænd, som ansættes i de større; det tror jeg er saa klart, at den Ting rettes vist meget let. Mærkelig nok har § 3 ikke været omtalt under hele denne Forhandling. Jeg siger ikke dette, fordi jeg har Noget at indvende mod denne Paragraf — den er jo fortræffelig —, men der er dog et Par Bestemmelser i den, der støde mig. Der staar i Paragrafen, at de Mænd, der foretage Undersøgelsen, skulle forsynes af Politimesteren med et bestemt Tegn, og derefter hedder det: „Mod Forevisning af Legitimationen ere de berettigede til i Tiden

mellem Kl. 8 Morgen og Kl. 8 Aften at kræve Adgang til ethvert Lokale, hvori Levnetsmidler salgtes eller tilberedes til Forhandling.“ Denne Indskrænkning, her er sat med Hensyn til Tiden, gaar det aldeles ikke an at bibeholde, thi derefter skulde man jo i Tiden fra 8 Aften til 8 Morgen kunne lave i sit Tilberedningslokale, hvad man vilde. En Bager f. Ex. der bager om Natten og kommer Gist i sit Mel, kan man altsaa ikke komme til Pivs, fordi man ikke kan komme til ham før Kl. 8 Morgen, altsaa længe efter at hans Brød er bagt og en stor Del deraf solgt. Slagterne slagte som bekendt tidlig om Morgenen — Kl. 4—5 — og gaa derefter ud i Byen med Rødet Kl. 6—7, saa at der altsaa heller ikke her vilde blive hørt nogen Kontrol; og der kunde maaske nævnes flere lignende Tilfælde. Jeg mener derfor, at Tidsbestemmelsen maa gaa ud, saa at der indrømmes den Tilfynshavende til enhver Tid Adgang til Salgs- eller Tilberedelseslokalet. Det hedder dernæst i Paragrafen, at Prøver, der udtages, skulle betales efter deres Verdi, naar der ikke findes Anledning til at gjøre Strafansvar for Forskling gjældende, og det tilspies, at Udgifterne dertil saavel som til Prøvernes nærmere Undersøgelser afholdes som „Politidugifter.“ Maa jeg for det eventuelle Udvalgs Skyld gjøre opmærksom paa, at „Politidugifter“ er ikke noget saadant almindeligt Begreb, idet de udredes paa mange forskellige Maader. Ugiften til Politibetjente f. Ex. udredes af Ræmnerkassen eller Amtsrepartitionssonden, og i Politisager udredes de atter paa den anden Maade. Jeg mener blot, at Udtrykket i Paragrafen bør præciseres mere og navnlig faales, at Byrden for det Første ikke falder Politikassen til Last og dernæst heller ikke falder Ræmnerkassen til Last mer end alle de øvrige Udgifter. Jeg ser i det Hele ikke rettere, end at det er helbigst, at alle Udgifterne her udredes paa en og samme Maade, nemlig faales som foreslaet i § 2. — Jeg mener altsaa vel, at man med Hensyn til de første Paragrafer bør lægge særlig Vægt paa det økonomiske Hensyn; men naar jeg kommer til den meget omtvistede § 5, har jeg vistnok en anden Betragtning; thi for mig staar Gjenmemførelsen af dette Tilfyn med Slagtingen som noget saa vigtigt, at de økonomiske Spørgsmaal her maa være fuldstændig underordnede. At § 5 ikke kan forblive i den Skikkelse, hvori den er, tror jeg mere og mere vil være gaaet op for Thingets Medlemmer; men paa den anden Side giver jeg den høitærede Minister Ret i, at man ikke kan slaae af paa Forbringer til den Maade, hvorpaa Tilfynet med Slagtingen skal ske, naar Tilfynet virkelig skal være effektivt, skal gjøre nogen Nytte. Smidertid maa jeg ogsaa give den sidste ærede Kaler fuldstændig Ret i, at de praktiske Vanskeligheder og økonomiske Tab for en stor Del Ikke-Beboere af Kjøbstæderne gjøre, at den i